

hold som Adoption ikke findes nogen Lov, men at det alene hviler paa en gammel kgl. Resolution af 13. December 1815, hvorved der blev givet Kancelliet Tilladelse til at meddele Folk, der ikke havde Livsarvinger, Ret til at adoptere med den Virkning, at den adopterede fik den paagældendes Navn og Arveret som Ægtebarn. Paa Grundlag af denne kgl. Resolution har der saa i Aarhundredets Løb udviklet sig en Praksis, hvorefter Adoptionsbevillinger meddeles. Men selvfølgelig er dette Emne et Lovgivnings-emne, det er Lovgivningsmagten, der bør bestemme, efter hvilke Regler Adoption skal finde Sted, og bestemme Retsvirkningerne af Adoption. Det er saa meget des mærkværdigere, at et saadant Lovforslag ikke er fremsat før, som der i de senere Aar er blevet lovgivet paa saa mange Omraader, og Lovgivningsmagten har udfoldet en saa rig Virksomhed. Den saakaldte skandinaviske Familieretskommission fik ogsaa blandt sine Opgaver den at udarbejde Lovforslag om Adoption. Kommissionen afgav Betænkning i 1913, og derefter er Love om Adoption blevet gennemført i Norge og Sverige, i Norge Lov af 2. April 1917 og i Sverige Lov af 14. Juni 1917. Dette taler ogsaa for, at der nu i Danmark gennemføres en tilsvarende Lov. For Befolkningen vil det selvfølgelig være af stor Betydning at have en Lov, hvor man kan læse de Retsregler, der behersker disse Forhold, medens man nu er henvist til at søge Bistand og Oplysninger paa juridiske Kontorer og i juridiske Skrifter.

Jeg haaber, det maa lykkes at gennemføre dette Lovforslag snarest muligt. Selvfølgelig maa det henvises til et Udvalg, da Detailbestemmelserne ikke saa godt kan drøftes til Bunds under en Forhandling her i Salen som i et Udvalg, men jeg tror, Lovforslaget i alt væsentligt vil kunne ophøjes til Lov, saaledes som det foreligger. Det er nemlig for Danmarks Vedkommende udarbejdet af 3 Mænd, der er særlig sagkyndige paa dette Omraade. Familieretskommissionens Medlemmer, der har afgivet denne Betænkning, bestaar af Professor, Dr. juris Bentzon, der netop har sat sig som en af sine Livsopgaver at skabe Lovregler indenfor Familierettens Omraade — om Ægteskabs Stiftelse og Opløsning og paa Personrettens Omraade er vigtige Love gennemført i forrige Rigsdagssamling —, endvidere af Højesteretsdommer Krarup og Landsretsdommer Trolle, der begge i deres Praksis i Justitsministeriet som Kontorchefer har Erfaring paa dette Omraade og med deres store juridiske Indsigt har kunnet forme de

Lovregler, der bedst kan beherske dette Emne.

Vender jeg mig til selve Lovforslagets Indhold, omfatter de 9 første Paragraffer Betingelserne for Meddelelse af Adoptionsbevilling. Den Regel, som hidtil har været gældende, at ingen har en Ret til Adoption, men at man maa søge om den, opretholdes. Det beror paa Ministeriets Afgørelse, om Bevillingen skal meddeles, og det er ogsaa det rette, thi det bestemmende bør være, om Adoptionen er til Gavn for den, der skal adopteres. Dette har fundet sit Udtryk i § 8; det afgøres af Administrationen i hvert enkelt Tilfælde, om denne Omstændighed foreligger. Det er altsaa Hovedregelen i § 8, at Adoption kun kan meddeles, hvor den er til Gavn for den, der skal adopteres, og denne enten er blevet opfostret eller skal opfostres hos Adoptivforældrene, eller der foreligger ganske særlige Grunde. De foregaaende Paragraffer opstiller de Betingelser, under hvilke Bevilling kan meddeles. Der gives den Regel i § 1, at ingen kan adoptere, før han er fyldt 25 Aar. Nu kan det jo altid diskuteres — det er en Skønssag —, om man skal blive staaende ved 25 Aar eller vælge en anden Alder. Nogle vilde maaske rejse det Spørgsmaal, om ikke enhver fuldmyndig skulde kunne adoptere. Det afgørende for den adopterende er imidlertid, at han ikke kan vente at faa Livsarvinger, og det kan ikke siges om Folk, der kun er 21 Aar. Andre vil maaske sige, at det er for tidligt at standse ved 25 Aar. Derfor er der nogle Lovgivninger, der har sat Alderen betydeligt op, til 40 Aar eller lignende. Det er, som sagt, en Skønssag, Lovforslagets Bestemmelse om 25 Aar kan jeg for mit Vedkommende godt tiltræde.

Der staaer dernæst i § 1, at Bevillingen kan meddeles til en Mand med Hensyn til hans Børn udenfor Ægteskab. Paa dette Punkt har Ministeriet ikke fulgt Kommissionen, idet Kommissionen, saa vidt jeg erindrer, havde den Bestemmelse, at en Kvinde kunde adoptere sit Barn udenfor Ægteskab, men Ministeriet siger, at da et saadant Barns Retsstilling i Relation til Moderen er den samme som Adoptivbarnets, er der ingen Grund dertil. Retlig set er det rigtigt, men faktisk tror jeg, der kan indtræde Tilfælde, hvor det kunde være ønskeligt, at en Kvinde kunde adoptere sit udenfor Ægteskab fødte Barn, og hvorfor Lovgivningen saa skulde udelukke Ministeriet fra at give en saadan Bevilling, ser jeg ikke.

I § 3 gives dernæst den Regel, som